

KVINDEN OG SAMFUNDET

DANSK KVINDESAMFUND'S FORMAAL ER:

a) AT UDVIKLE OG DYGTIGGØRE KVINDER TIL DEN FULDMYNDIGE BORGERS ANSVAR OG ARBEJDE. □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □

b) AT ARBEJDE FOR GENNEMFØRELSEN AF KVINDERS FULDE LIGESTILLING MED MÆND I FAMILIE, SAMFUND OG STAT. □ □ □

c) AT FORBEDRE KVINDERS OG BØRNS KAAR, SÆRLIG AD LOVGIVNINGENS VEJ. □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □

◁ ◁ ◁ ◁ ◁ ◁ ◁ UDGIVET AF DANSK KVINDESAMFUND. ▷ ▷ ▷ ▷ ▷ ▷ ▷

31. AARG.

30. NOVEMBER 1915.

Nr. 20.

† KAREN JENSEN.

Karen Jensen, var et ualmindeligt Menneske, en ejendommelig Begavelse.

Da hun døde d. 4. Novbr. kun lidt over 57 Aar gl., var det et indholdsrigt Liv, der fandt sin Afslutning. Hun havde Idealer, og hun arbejdede strengt for at naa dem. Hun sad inde med en ukuelig Energi; Vanskelighederne skulde overvindes. Hun holdt af at sige: »Man kan, hvad man vil«. Men det gik hende, som det vel gaar hver den, der sætter Maalet højt, hun led ofte Skuffelse; dog, hun satte sig ny Maal og tog med fornyet Iver fat paa Arbejdet.

Da hun som ung kom ind til København efter at have været paa Højskole og en Tid været i Huset hos Morten Pontoppidan, begyndte hun i sidste Halvdel af Firserne sit Højskolehjem i en beskeden Lejlighed; men i Slutningen af Halvfemserne købte hun en Ejendom ved Nørrevold og indrettede hele Huset til Højskolehjem. Naar det lykkedes hende at naa saa vidt i det korte Spand af Tid, saa var det ikke alene, fordi hun besad betydelige Administrations-

ævnner, men ogsaa, fordi hun selv var paa Færde baade tidlig og silde.

Hun saa det som sin Opgave at skabe et virkeligt Hjem for de Landboere og Provinsboere, der under deres Ophold i Byen, slog

sig ned hos hende. De skulde føle sig tilpas, ogsaa aandeligt; hun forstod at føre dem ind i Samtaler om de Spørgsmaal, der var oppe i Tiden.

Mange af disse Mennesker, der kun opholdt sig kort Tid i Byen, vil vist mindes hyggelige Timer, de har tilbragt i Karen Jensens Højskolehjem, lige saa vel som vi, der i vore unge Dage samledes om de Foredrag og Oplæsninger, hun lod afholde, mindes de mange lærerige og glade Stunder, hun skabte for os.

Da Karen Jensen afhændede sit Højskolehjem til andre, fordi hun trængte til Hvile, fandt hun dog ikke Ro; dertil var hendes Natur ikke. — Hun havde under sin Virksomhed set, at alt for mange af de unge, der kom ind for at aftjene Værnepligten, søgte til Steder, som havde alt andet end gavnlige Indflydelse paa dem.

Hun anmodede da Kvinder over hele Landet om Støtte til Opretelse af et Hjem for disse. Hun mente, at Kvindernes Interesse for denne Sag og Bidrag til Løsning af den kunde paakræves; thi det havde saa stor Betydning for Kvinderne rundt i Landet, at deres mandlige Slægtninge havde et godt Tilflugtssted i den store By, mens de laa inde som Soldat. Det lyk-